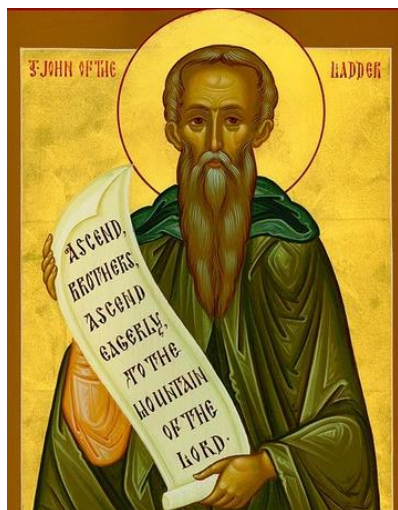

Despre slava deșartă cea cu multe chipuri

Sf. Ioan Scărarul, icoană

Slava deșartă, după chipul său, este schimbare a firii, răzvrătire a năravurilor, pândire a ocărilor, iar după însușirea sa este risipire a ostenețelor, pierdere a sudorilor, răpitoare a comorii sufletești, pui al necredinței, înaintemergătoare a mândriei, scufundare la liman, o furnică în arie, care deși e mică, însă pune în primejdie toată osteneala și tot rodul. Furnica așteaptă să fie adunat grâul, iar slava deșartă să fie adunată bogăția, căci aceea se bucură că va avea ce fura, iar aceasta că va avea ce risipi.

Duhul deznădejdiei se veselește când vede înmulțirea păcatelor, iar duhul slavei deșarte când vede înmulțirea virtuților, căci ușa pentru cel dintâi e mulțimea rănilor, iar ușa pentru cel de-al doilea e îmbelșugarea ostenețelor.

Omul stăpânit de slavă deșartă este un închinător la idoli, deși se numește credincios. El socotește că-L cinstește pe Dumnezeu, însă de fapt nu lui Dumnezeu, ci oamenilor vrea să fie plăcut.

Orice om căruia îi place să iasă în evidență este stăpânit de slava deșartă. Postul celui cu slavă deșartă rămâne fără răsplată, și rugăciunea lui fără rod, căci și una și alta le face pentru ca să-l laude oamenii.

Cei înaintați în virtute suferă ocările cu bărbăție și cu bucurie, iar cei sfinți și cuvioși ascultă laudele fără nicio vătămare.

Nu acela arată smerită cugetare care singur se ocărăște pe sine, ci acela care, fiind ocărat de altul, nu-și împuținează dragostea față de el.

Cine se mândrește cu darurile firești, adică cu ascuțimea minții, cu înțelegerea, cu iscusința la citire și rostire, cu repeziciunea minții și cu alte însușiri primite de noi fără nicio osteneală, acela niciodată nu va primi bunătățile cele mai presus de fire, căci cel necredincios întru cele mici va fi necredincios și plin de slavă deșartă și în cele mari.

Slava deșartă cea întinată ne învață să ne prefacem că avem virtuțile pe care nu le avem, îndemnându-ne la aceasta cu cuvintele Evangheliei: Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca să vadă faptele voastre cele bune. (Matei 5, 16).

Adesea Domnul îi vindecă pe cei cu slavă deșartă printr-o necinstire care

li se întâmplă.

Începutul izbăvirii de slava deșartă este paza gurii și iubirea necinstirii, mijlocul este curmarea tuturor gândurilor de slavă deșartă, iar sfârșitul – numai de ar avea veun sfârșit acest adânc fără de fund – este a face înaintea oamenilor ceea ce ne necinstește, fără a simți vreo tulburare în acest timp.

Când noi căutăm slavă sau când, fără să o căutăm noi, ea ne vine din partea altora, sau când încercăm să facem vreo lucrare din slavă deșartă atunci să ne aducem aminte de plânsul nostru și să ne gândim la sfânta frică și cutremurul cu care stăteam în fața lui Dumnezeu în rugăciunea noastră însingurată, și astfel, fără îndoială, vom rușina slava deșartă cea fără de rușine, dacă ne silim totuși spre rugăciunea adevărată. Iar dacă aceste lucruri ne lipsesc ne gândim la ieșirea noastră din lumea aceasta. Iar dacă nici acest gând nu-l avem, apoi să ne temem de rușinea care va urma după slava cea deșartă.

Cel care nu are boala aceasta e foarte aproape de mântuire, iar cel cuprins de ea este departe de slava sfinților.

Pe cine nu l-a prins slava deșartă, acela nu va cădea în mândria cea nebună, care este atât de urâtă lui Dumnezeu.

(Sf. Ioan Scărarul, Scara)